

Det vil jeg også sige, men lad os tage det op under udvalgsbehandlingen.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Lovforslaget er jo en udløber af en debat, som jeg mener på et tidspunkt gik noget ud af proportioner i forhold til antallet af provokerede sene aborter. Debatten hang ganske enkelt ikke sammen med problemets omfang. Men hvorfor det er så svært og var så svært at håndtere, er jo, fordi det at gribe ind i retten til livet i høj grad er et etisk spørgsmål.

Og før man ændrer det her, må man jo se på, hvordan det har fungeret med den praksis, der har været indtil nu, hvordan den lovgivning, der er, er blevet forvaltet, hvordan abortsamrådene har fungeret, og dér er det da min opfattelse, at de har fungeret ganske udmærket. Det kan man sådan set ikke sætte spørgsmålstegn ved, for det viser sig jo bl.a. i antallet af sene aborter. Det mener jeg at det gør, for der er meget få, og så er det kun, fordi det er meget nødvendigt.

Udfaldet af debatten dengang blev, at der var sociale indikationer, som man mente ikke længere skulle gælde, når det drejer sig om sådanne aborter, og at disse børn i stedet skulle bortadopteres, eventuelt ved fødslen, altså at man ikke mente, at de sociale indikationer skulle veje så meget, som de i nogle tilfælde gjorde. Men stadig væk vil jeg påpege, at det rent faktisk er få tilfælde.

Det, der er så væsentligt, er, at vi ikke i Folketinget begynder at fortælle, hvem man skal behandle, men holder os til, hvilke behandlinger man skal give, og så ellers overlader det til lægen i samråd, i det her tilfælde med kvinden, at vejlede om de her spørgsmål, sådan at vi ikke herindefra sætter en meget klar grænse for, hvornår man må foretage en abort, hvornår det er sidste ud kald for det, for der kan være tungtvejende grunde til, at det er nødvendigt alligevel.

Så vil man gerne have et levedygtighedskriterium, og det er vanskeligt at definere, hvad dét er. I nogle af høringssvarene står der jo: Skal det bare være, når barnet giver livstegn fra sig, eller skal det være, hvis barnet har mulighed for at leve i 7 dage, altså hvis levedygtigheden rækker til 7 dage, eller hvad skal det være for kriterium, vi opstiller?

Kvindens situation skal man jo også tage i betragtning, for det er ikke ret længe siden, vi havde en høring om gravide misbrugere, og

under den høring sagde May Olofsson blandt andet, at ifølge de forskellige konventioner, vi har vedtaget, har fosteret ingen rettigheder, og det overraskede os meget, for der var flere, der havde lyst til at give fosteret rettigheder i de sidste måneder af fostertilværelsen for at kunne hindre kvinden i at føde et barn med et fatalt alkoholsyndrom.

Så både dette og det, vi gør i dag, er vanskeligt, men jeg mener, at det, man har lagt på bordet her, er, at man retter loven ind efter praksis og klargør den på samme måde som i Sverige og i Norge, og det synes jeg er ganske glimrende. Men jeg synes, at det, der i realiteten er allertydeligst, og som jeg generelt vil holde mig til, er, at Århus Amts høringssvar, som er meget tydelige i alle instanser, ender med at sige, at man i øvrigt finder, at den nuværende abortlovgivning er hensigtsmæssig i sin aktuelle udformning – det går i øvrigt igen i mange af høringssvarene – at man synes, den dækker det, som den skal, og at man i praksis forvalter den ganske glimrende.

Men vi har ikke nogen problemer med at klargøre, hvad det er, vi vil, men vil bruge en hel del tid i udvalget på at se, hvad kriteriet egentlig er, og hvad det dækker.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre er grundlæggende tilfreds med den abortlovgivning, der er, og som har været gældende i mange år. Vi ønsker ikke, at der skal ændres ved retten til at få abort inden for 12 uger, men vi erkender, at der naturligvis er et problem, navnlig i takt med, at de teknologiske landvindinger, de teknologiske fremskridt, gør det muligt at redde livet for og holde liv i mange meget tidligt fødte børn.

Vi har ikke ønsket, som det oprindeligt var Kristeligt Folkepartis ønske, at få en fast ugegrænse for, hvornår man kan tillade sene provokerede aborter. Vi mener, at det at have et levedygtighedskriterium er den rigtige måde at gøre det på, selv om der er mange eksempler på, at det kan være svært at fastslå helt præcist, i hvilket omfang et foster er levedygtigt.

Men det ville efter min opfattelse være halsløs gerning, hvis vi her fra Folketingets side skulle begynde at opremse levedygtighedstegn med hensyn til, hvad man kan anvende som målestok og kriterium for, hvornår der kan foretages en sen provokeret abort. Det må være det lægelige skøn i samrådet med kvinden, som skal afgøre, om man kan foretage denne abort.